

На нощъ тѣхъ си асенъ мѣсѣцъ,  
 На дѣна си свѣтлина,  
 Като твой-тѣхъ хубость, пиле,  
 Нема другъ ни една.

Ангелъ ли си отъ небето,  
 Че на хубость си сама,  
 На жени-тѣхъ си корона  
 И царица и мома.

Първо ѝ първо кат' та видѣхъ.  
 Въ огъня пламнѣхъ сиромахъ,  
 Отъ тогази и до сѣга  
 Гдѣ съмъ какъ съмъ не познахъ.

Отъ тебъ санѣвамъ, съ тебъ балѣвамъ  
 И въздышамъ отъ сърдце,  
 Тебѣ мысалъ-жъ, тебѣ дѣла,  
 Тебѣ простырамъ азъ рѣцѣ.

И въ смѣхъ-тъхъ си, дѣшо мѣхъ,  
 И на гробны-тѣхъ врата.  
 Пакъ твое-то сладко имъ  
 Щѣ да шепнѣхъ съкъ уста.